

**Petra
Štarková**

**Odkaz
zpovědníka
z Loudunu**

Odkaz zpovědníka z Loudunu

Petra Štarková

Fantasy povídky

Copyright © Petra Štarková 2021
Czech edition © Petra Štarková 2021

ISBN 978-80-908255-2-9 (ePub)
ISBN 78-80-908255-0-5 (mobi)
ISBN 978-80-908255-1-2 (pdf)

www.petrastarkova.cz

*„Asi jsem si omylem udělala ze život adrenalinový sport.“
Autorka kdysi dávno, když začala psát a publikovat své
příběhy.*

Milí čtenáři,

tato sbírka obsahuje z mých příběhů ty, o kterých by se dalo alespoň vzdáleně tvrdit, (nebo to někdo někdy řekl či naznačil), že obsahují prvky klasické fantasy. Ono je to totiž složité - dávám dohromady už druhou sbírku svých povídek a čím dál víc zjišťuji, že moje tvorba je opravdu proklatě různorodá - sahá od scifi, přes pokusy o high fantasy k románu 18. a 19. století, o žánrech, které většina lidí dost možná ani nezná, raději nemluvit.

Stejně jako v ebooku SEIF, i zde některé z povídek byly psány pro sborníky sci-fi a fantasy autorů, jiné vycházely v minulých letech v časopisech (například XB-1, Psychologie Dnes), další jsou úplně nové.

Fantastika pro mě byla a je možností, jak otevřít brány do jiných dimenzí, jak svoje světy přiblížit dalším lidem a nahlédnout do těch jejich. Je místem, kde magie je něco přirozeného a samozřejmého, ale to, že existuje, nezbavuje hrdiny problémů a nutnosti bojovat. Protože povídky jsou opravdu velmi rozdílné, před každou z nich najdete krátkých pár slov na úvod, která by měla přiblížit svět a zázemí daného příběhu.

S pozdravem, úctou
a přáním příjemného čtenářského zážitku

Petra Štarková

Autorská poznámka:

Následující příběh je vůbec prvním fantasy příběhem, který jsem kdy napsala. Když jsem sestavovala tuhle sbírku, říkala jsem si, čím asi tak nejlépe začít? A napadlo mě, že tímhle.

Pod nebem Justicie

Lavina těžkých, ocelově šedých mraků se líně valila nízko nad zemí a umocňovala tak dojem stísněného prostoru. Mezi rozvalinami Hrádku skutečně nebylo moc místa. Joshua Marier odhrnul plášť z ramene a vsunul špičku boty do spáry mezi kameny boční zdi. Vzepřel se rukama a přitáhl. Jeho ohebné tělo kočičím pohybem splynulo s křivolakým povrchem zdiva. Vypadalo to, jako by se vsál do těch kusů vápence spojených prastarou, drolicí se maltou. Stoupal k ochozu severní věže. Nespěchal, protože silami bylo třeba šetřit.

Zato jeho protivník se netrápil podobnými podružnostmi. Opodál na jižním ochozu třeskl mnohobarevný magický výboj, který věstil, že Charles de Gaia vstoupil na místo boje se všemi příslušnými efekty. Posměšně obhlédl zdánlivě prázdný prostor pod sebou. Tušil, že Marier tam dole někde je, a že využije svých krycích schopností a co nevidět se zjeví jemu za zády s pocitem, jak úžasně ho překvapil. Joshua v taktice nikdy moc nevynikal. Být to jindy, asi by dal zazářit svému brilantnímu smyslu pro humor, ale dnes si vtipy raději nechal od cesty. I jeho přemohla závažnost chvíle.

Příběh dvou mužů, toužících se navzájem zabít mezi rozvalinami poutního místa, začal už velmi dávno. Snad

kdysi ve školní lavici, kde sedávali bok po boku a svorně se pokoušeli neusnout při otupujícím výkladu učitelů. Už tehdy se ti dva neměli rádi - Charles distingovaný, vzorný syn čisté krve prastarého rodu a Josua, rebel, opovrhovaný kvůli opileckým výstřelkům své matky a nepoučitelný rváč. Z dětského soupeření vznikla nenávist ve chvíli, kdy se oba zamilovali do jedné ženy.

Zatímco Joshua ji jen tajně platonicky obdivoval, Charles de Gaia miloval Mairenu uchvatitelskou, samozřejmou láskou. Chtěl ji mít dokonalou, a ona taková byla. Krásná a bezmezně jej obdivující. O dokonalost ji připravila až jedna špatně střežená chvíle – a z této chvíle vzešlé těhotenství, které jí „dokonale“ zkazilo na pár měsíců postavu. Bohužel dítě, počaté v tom okamžiku, mělo k dokonalosti příliš daleko. Bezbranný a nevinný tvor totiž už svým příchodem na svět dokázal narušit nabitě plány svých dokonalých rodičů.

Charles, usilující v té době o přijetí za asistujícího mága jedné z komisí Rady, přesto přivítal narození potomka honosnou oslavou, na které nechyběl nikdo významnější z širokého okolí. Pravda, hostina byla zahájena už ve chvíli, kdy rodičku teprve přepadly porodní křeče, ale zato Charles v noci poté včas odjel plnit své poslání – vyjednávat o přerušení jedné ze skřetích šarvátek daleko za hranicemi.

Mairena po porodu zůstala s novorozencem sama a nutno říct, že to pro ženu, již byl obdiv mužů a společenský úspěch vůbec hlavní životní potřebou, bylo téměř kruté. Když chlapec prokřičel třetí noc, ponechán v péči neschopných a přestrašených služebních skřítků (vlasy jednoho z nich vždy po ránu vyrvali ze sevřené dětské pěstičky), usoudila, že takhle to dál nejde. Toho dne rezignovala na veškeré společenské povinnosti. Svým ctitelům však dát vale nehodlala ani omylem. Muži v její domácnosti se střídali zhruba s měsíční frekvencí. Kupodivu dokázala své milence přimět k tomu, aby se o dítě alespoň v nejzákladnějším

postarali. Uvedla tak v život dosud nevidaný prototyp hladce fungujícího matriarchátu, který se pokoušela napodobit nejedna čarodějka z města.

Posledním mužem, který měl tu čest objevit se v jejím domě, byl právě Joshua Marier. Teď, když už vlastně bylo pozdě a karty byly dávno rozdány, vzala na milost zaníceného obdivovatele svých pubertálních let a pozdvihla ho k sobě. Snad proto, že se jí zastesklo po náruči muže, který ji od dětských střevíčků upřímně miloval, snad že z manželské postele už zase alespoň dvě noci číšel chlad. Možná i povědomě cítila, že tento muž je jiný než ostatní. A Joshua Marier, věčný rebel, nepodřizující se nikomu a ničemu, přijal vděčně a skoro i pokorně pochybnou příležitost, která se mu nabízela.

Ve vzduchu zhoustlém dýmem z protipachových kouzel, ve světnici plné rozházených košilek, plen a maličkých hrníčků tak, že to vypadalo, jako by tu bydlelo hejno trpaslíků, vypadal zmateně a vztekle pobíhající muž značně komicky. Byl bos a jediný kus oděvu, který měl na sobě, tvořily upjaté, jako druhá kůže přiléhající černé kožené kalhoty. Z jeho dechu dosud nezmizelo alkoholové opojení a jeho mysl ještě blaženě sálala připomínkou minulé noci. Nerozhodně a bezradně se zastavil. „*Kam mohla jít?*“ Joshua se nikdy nevyznačoval velkou předvídavostí. To ráno se ještě domníval, že se Mairena dnes nebo zítra vrátí, a že je třeba jen se nějak postarat o ten uzlíček, povykující kolem něj na špinavé zemi. Ohlédl se po dítěti. Malý Patrik právě vstrčil do pusy přezku jeho zablácené holínky a začal ji spokojeně žvýkat. „*U Merlina!*“ Zdvihl dítě s pocitem, že mu určitě nějak upadne nebo se neodborným zacházením poškodí, a položil je na ještě vlhou postel. V té chvíli mu došlo, odkud přesně se line ten šílený zápach všude kolem.

Do večera stihl sotva přebalit urputně se bránícího chlapce, vykoupat se (po této proceduře to opravdu potřeboval) a svolat všechny své přátele, aby zjistil, že nikdo z nich netuší, čím, tedy krom mateřského mléka, které jaksi neměl k dispozici, se takový kojenec vlastně živí.

V noci zamkl dům a vypravil se hledat Mairenu. Její nestálá duše ji táhla tentokrát k Jezerům. Když Joshua o dva dny později s chlapečkem v náruči zaklepal na dveře pobřežní vily, přišla mu otevřít udivená a znechucená.

„Co chceš?“ zeptala se úsečně. Joshua se do této chvíle domníval, že co tu chce je nad slunce jasnější. Nebylo. Později si matně vzpomínal, že tehdy koktal nějaké banální fráze o tom, že přeci nemůže svého chlapečka jen tak opustit a nemůže opustit ani jeho. Pak, a na to se rozpomínal jen velmi nerad, klekl před ní na kolena a prosil, aby se vrátila. Marně. Ztratil ji den poté, co ji získal. Odvrátila se od něj zcela chladně a zůstala v náruči jezerního skřeta, o němž se bylo možno oprávněně domnívat, že po babičce z žabího rodu zdědil kromě hladké lesklé pokožky i mozek.

Nikdo nechápal, proč si Joshua nechal u sebe to dítě. Jestli z nenávisti k jeho rodičům, nebo z jakési těžko pochopitelné náklonnosti. Úřady toto řešení podivné situace uvítaly a společnost se brzy přesvědčila, že Joshua chlapečka nezanedbává ani netýrá.

Charles věřil, že je o Patrika dobře postaráno. Netušil ale jak a hlavně kým. Pobočník, který na jeho příkaz všechno zjišťoval, v obavě před výbuchem vzteku svého pána poněkud pomlčel o totožnosti pečovatele. De Gaia se tedy vrátil do země až po pěti letech s tím, že dítě prostě vyhledá a převezve do svého sídla, aby mu mohl poskytnout všechno, co mu právem původu náleží – bohatství, šlechtickou výchovu a svoji náhle vzplanuvší otcovskou lásku.

Jakkoli se později společnost ani úřady nemohly ve věci tohoto chlapce shodnout na jednoznačném názoru, měl Patrik ve svých příbuzenských vztazích jasno. Už od chvíle, kdy se s panem de Gaiou setkal poprvé. Klečel tehdy uprostřed hromady pouštního písku, promíseného úlomky barevných ametystů, obsidiánů a achátů, nadšený, že sprška magické energie proudící z jeho malých prstíků dokázala konečně vyhnat do výše úzkou věž písečného hradu. Oči i vlasy měl plné zrnek a obočí spálené magickými paprsky. Sotva zvířený prach začal klesat zpět na zem, lakové boty příchozího muže pohřbily hradní příkop a část nádvoří. Patrik sevřel rty do úzké krabaté čárky a začal žhavit dlaně k protiútok.

„Chlapče?“ Patrik přešel pohledem od měkkých šedých nohavic obleku k úzkým kroužkům prstenů na jemných rukavicích. Vstal. Cizinec jej vzal za bradu a pozdvihl jeho tvář vzhůru. Chlapec se s údivem zahleděl do očí, které byly stejné jako ty jeho.

„Jsi Patrick de Gaia?“

„Ne, pane, Patrik Marier,“ prohlásil rozhodně, neboť si tím byl až do této chvíle jist. Tvář cizince se stáhla nevolí.

„Marier?“ odfrkl posměšně, „Marier!“ opakoval a měl pocit, že z toho jména mu naskakuje ošklivá vyrážka. „To snad není pravda... Marier!!!“

„Poslyš, hochu, musíme si vážně promluvit,“ muž poklekl na písčitou zem, opatrně, aby se příliš neumazal, a právě tak obezřetně si přitáhl chlapce na koleno. Byl přesvědčen, že mu stačí tak tři čtyři věty k tomu, aby změnil Patrickův život k lepšímu. To ovšem nepočítal s Patrikem Marierem.

Zásah malou pěstí do obličeje stačil ještě vykrýt, ale potom se mu dítě vytrhlo a třísklo vši silou magie svých pěti let do písku pod jeho nohama. Salva prachu Charlese na okamžik oslepila a ta krátká chvíle přesně stačila k tomu, aby si malý vzpomněl na formuli poutacího kouzla a nadšeně ji na svém novém známém vyzkoušel. Bohužel poněkud šišlal,

a tak se vzápětí Charles zazmítal v sevření bizarních, jako obrovské oživlé špagety vypadajících lián, které mu bleskurychle omotaly nohy a pas a šinuly se vzhůru po jeho těle. Jeho tvář zrudla vzteky a hlavou mu bleskla myšlenka, že dosavadní výchova jeho syna byla nejspíš hodně pochybná. No jistě, hlupák Marier – co od něj taky mohl čekat! Že vychová jeho syna tak, aby z něj něco bylo?

Vytahoval pomalu ruku ze svědivého sevření rostliny, nebo co to k čertu bylo, tak, aby se příliš nepoškrábal, a přitom shovívavě (tenhle okamžik si později mnohokrát vyčetl) hovořil na chlapce:

„Patriku, poslouvej, já se na tebe nezlobím, ale...“ Na obličej mu přistála velká oranžová myš. Dítě asi ještě neznalo barvy.

Teď toho měl Charles de Gaia právě dost.

„Patriku!!“ Naštvaně drapl po chlapci s úmyslem chytit jej pod krkem a vysvětlit mu zásady slušného chování k bohatým, náhle se objevivším rodičům. Zazíral. Patrik se těsně před jeho pěstí vznesl do vzduchu, držený za límec pláštíku drápy velkého dravého supa. *Tohle kouzlo tak malý kluk přeci nemůže ovládat?*

„Patriku! Co má tohle znamenat?“ ozval se vzápětí nablízku ostrý hlas. Přicházel k nim Joshua Marier. Charles si uvědomil, že před svým dávným sokem stojí ještě napůl spoutaný a vypadá tudíž jako idiot. To ponížení tedy tomu malému spratkovi nedaruje, jen až ho dostane do bezpečí svého sídla. Chvatně ze sebe strhával zbytky lián.

Sup se na Joshuův pokyn měkce snesl a postavil chlapce k jeho nohám. Patrik se teď zatvářil poněkud provinile. Zaklínadlo, které použil před chvílí, rozhodně nebylo v seznamu jemu povolených kouzel. Pak si ale

vzpomněl, jak to všechno začalo, a obviňující ukazovák zapíchl do vzduchu směrem k de Gaiovi.

„Ale on si začal! Tvrdil, že je můj táta a chtěl mě odvést někam pryč!“ křikl sveřepě a pomstychtivý pohled upřel na de Gaiovu tvář. Třeba otec toho chlápka promění v ještěrku a dá mu ho na hraní. Určitě by se na něm povozil líp než minule na tom pojišťovákovi.

„Předně máš zákaz kouzlení už od minulého týdne! A za druhé, k návštěvám se budeš chovat slušně, nebo...“ Až teď mu došlo, co malý vlastně řekl. Až teď stočil zrak směrem k de Gaiovi.

„Rád tě po tak dlouhé době zas vidím, Charlesi,“ odfrkl posměšně a pobaveně si změřil zdevastovaný zevnějšek svého dávného nepřítele. Vzápětí jím ale projela vlna vzteku za Patrika, který se takhle nečestně a nešetrně a hlavně bez něj musel dozvědět pravdu.

„Budu rád, když mi příště dáš vědět předem, když už chceš kluka vidět!“ prohlásil posupně a s rukama založenýma na prsou popošel blíž k němu.

Charles se zatvářil trochu zmateně. Joshua za ten čas hodně ztratil ze své původní image nehezkého drobného klučika, který byl úplně bez sebevědomí a navíc stále v průšvihů. Proti němu stál hrdý, sebejistý muž, vyšší a určitě statnější než on. Jeho tělo, oděné do těžké kožené kazajky, hrálo nefalšovanými, pevnými svaly. Charles letmo sebekriticky mrkl na své břicho, pomalu, ale jistě vystupující z ráno ještě čistě bílé košile.

„Přišel jsem, abych si Patrika odvedl,“ prohlásil rozhodně, ale neznělo to tak samozřejmě, jak měl původně v úmyslu. Po pravdě řečeno si teď nebyl vůbec jist, jak důstojně přemístí to svéhlavé agresivní mrně někam, kde už si s ním jeho služebnictvo poradí. Joshua pokročil směrem k němu.

„Na to zapomeň!“ vydechl mu zblízka do obličeje a do očí zabodl nenávistný pohled.

„Bylo od tebe laskavé, že ses postaral o mého syna,“ řekl Charles, přemáhaje vztek, „jenže dneškem veškerá tvoje péče končí. Děkuju, ale dál už ho budu vychovávat radši sám. Rozuměls?“ zadíval se na něj asi tak jako hledíval na tupohlavé, zdegenerované důlní trpaslíky.

„Na to zapomeň, šmejde!“ obohatil konverzaci Joshua a setřásl z nohy Patrika, zmateně těkajícího pohledy po obou mužích. Odstrčil malého stranou a postavil se do bojové pozice. Levou dlaní se kryl a pravice mu začínala žhnout žlutavým světlem. „*No nazdar, ten skrček je snad rozhodnutý o něj i bojovat,*“ pomyslel si Charles a vzápětí se v duchu opravil – výraz skrček se příliš nehodil pro muže, který ho převyšoval téměř o hlavu. Bít se s ním však nehodlal. Ne tady, kde by riskoval, že Joshua použije některou ze svých stupidních, leč velmi účinných zaklínačských technik. Ne, nic takového, jen čirá, Radou schválená magie, vše podle pravidel a pod kontrolou.

Povolení k magickému zápasu na pahorku, kde se prudkými nárazy kouzel o štíty řešily odedávna všechny spory, ve kterých soud nedokázal vynést jednoznačný verdikt, přišlo až začátkem léta. Do té doby Charles svého syna neviděl – Joshua jasně, nelichotivě a přesně svitkem přibitým na bráně své příjezdové cesty formuloval, co hodlá udělat s mrtvolou, pokud si Charles dovolí jen špičkou boty pošpinit půdu na jeho pozemku. De Gaia tento popis i s obrázky předal spokojeně soudu v domněnání, že tím Joshuovi přitíží. Byla to chyba - muži, jako byl Joshua Marier, se už moc přitížit nedalo a popis mučení a následného zohavení mrtvého de Gaiova těla, zveřejněný ve Strážním věstníku, jen přilákal dobře se bavící publikum. To kupodivu nebylo zcela na jeho straně. De Gaia se nakonec utěšoval tím, že tento list čtou stejně povětšinou jen sami zločinci.

Diváci na lavicích, položených na zbytečích hradebního zdiva, přivítali efektní vstup Charlese de Gaiy na jižní věž potleskem. Naštěstí dostatečně hlučným na to, aby nebylo slyšet zaskřípání jednoho uvolněného kamene ve zdi protější části hradu. Náhodný pozorovatel, který by si toho povšiml, by si musel zaklepat na čelo v přesvědčení, že rodičovská dovolená připravila Joshuu o rozum. Jen šílenec by lezl po kamenech, spojených maltou dávno vydrolenou zubem času, až na ochoz věže.

Šílenec – a nebo Joshua Marier. Muž, který trhal rekordy v přitahování smůly a zlomyslných náhod. Jedna z nich – konkrétně neúmyslné zranění několika svědků při vymítání afrických d'áblíků z jakéhosi tanečního sálu – zapříčinila to, že teď neměl sebemenší šanci na vítězství. Radě Mágů totiž došla trpělivost a tak potrestala všechny zaklínače a vymítače, zúčastněné na tomto případu, absolutním odnětím magické energie do konce měsíce.

Joshua neměl zrovna přesnou představu o tom, co udělá, až na něj jeho protivník sešle pár zatraceně bolestivých kouzel. Nebyl zvyklý promýšlet boje dopředu, a i když se o to tentokrát poctivě pokusil, nenapadlo ho nic pořádného, kromě podzimní deprese. Zbyteček energie sice před slídivýma očima vykonavačů Rady uhájil, ale to stačilo tak na rozdělání ohničku v lese. Myslet dokázal jen na Patrika, a všechnu víru, kterou v sobě měl, upínal k prastaré pověře o Spravedlnosti, která prý toto místo navštěvuje častěji než kterékoli jiné.

Přehoupl se přes nízké zábradlí ochozu. Teď už ho bylo vidět odevšad. Hvízdání a povyk publika téměř

nevnímal, maximálně se soustředil na svého nepřítele. Snad Charles neví, v jaké je situaci, jinak ho zabije prvním kouzlem. Od chvíle, kdy doskočil na chladné kameny, byl zápas považován za zahájený.

Několik okamžiků stáli nehybně proti sobě, ve střehu, připraveni vyrazit do útoku anebo se krýt. De Gaia ztratil trpělivost první. Zaútočil trochu nejistě, jako by zkoušel protivníkovu sílu nebo jako by se bál příliš tvrdé odvety. Svist mohutného řetězového blesku pročísl vzduch a odrazil se od zdi těsně vedle Joshuova pravého ucha. Ten bleskurychle uskočil za zídku a uhasil doutnající plášť. V duchu zajásal. Kouzlo, které právě de Gaia použil, mělo tolik vedlejší energie, že stačí ji posbírat a obrátit správným směrem. Teplo, vyvolané bleskem, zhmotnil opatrně do maličké kuličky a rychlostí, kterou vyvolalo toto smrštění, ji vyslal zpět k původci.

Charles narazil zády na zeď za sebou a s rukou na hrudi sípavě oddechoval. „Pistole je proti pravidlům, idiote!“ Zrakem rychle hledal rozhodčího a lékaře. Až v příští vteřině mu došlo, že to nebyla střelná zbraň a že tedy neumírá. Narovnal se a s pocitem „*Tak tohle ti teda nedaruju, ty mizero!*“ obsypal celý ochoz protější věže salvou ohnivých koulí.

Před tímhle se Joshua už schovat nemohl. Poslední zbytek své magické energie vyplýval na chabý, nedokonalý ledový štít. Bolest, způsobená popálením, jej srazila na kolena. Jen stěží dokázal vstát z rozžhavených pukajících kamenů.

De Gaiovým obličejem proběhl náznak zmateného údivu. „*Co blbne, to mu selhal štít?*“ Ani on nevěřil, že by Joshua nedokázal vykrýt základní kouzlo. Když jeho soupeř zůstal stát bez obrany, pomalu mu to docházelo. „*On nemá energii!! Nemůže nic – jen se vzdát na milost a nemilost anebo zemřít!*“ Zíral na něj s němým údivem. Věděl, že by se slušelo, a vzhledem k tomu, že Joshua přece jen léta pečoval

o jeho syna by to bylo i vhodné, nabídnout mu teď nějakou ne moc potupnou kapitulaci. Ale Charles de Gaia neměl pražádnou chuť to udělat. Naopak pociťoval krvežíznivou touhu stahovat z něj kůži kousek po kousku a dál postupovat podle círu papíru, který visel na bráně Marierovy příjezdové cesty.

Joshua, opírajíc se popálenýma rukama o zbytky zábradlí, se pomalu potácel k okraji ochozu. Chvilíčku to vypadalo, jako by pořád ještě nemohl uvěřit, že skutečně bojuje s Charlesem de Gaiou na život a na smrt a že tento boj právě prohrává. „*Možná by efektní skok dolů byl to nejlepší řešení,*“ pomyslel si, když nabídka kapitulace nepřicházela. Vždycky tak nějak počítal s tím, že zemře v boji, a milost z rukou Charlese de Gaiy vlastně ani neočekával. Teď to tedy přišlo. Trochu brzy a trochu nečekaně.

Podíval se dolů. Poprvé od začátku souboje do jeho uší uhodil téměř ohlušující rámus a jekot, který vycházel z publika. Mechanicky přeběhl pohledem řady diváků. Najednou se jeho oči doširoka rozšířily a Joshua zalapal po dechu. *Patrik!!!* Jeho syn, tedy přesněji chlapec, kterého si zvykl považovat za vlastního bez ohledu na to, kdo jej počal a kdo mu dal život, seděl dole mezi strážemi, která dohlížely na řádný průběh souboje. Ani Mariera, ani de Gaiu nenapadlo zakázat jim, aby dítě na souboj pustily. Joshua zděšeně couvl o dva kroky zpět. Nedopustí, aby Patrik viděl, že vzdal život bez boje.

„On... umře,“ zašeptal v té chvíli Patrik. I on věřil, že Spravedlnost tady někde je, a že přijde, aby zasáhla v pravou chvíli a pro něj. Rozhlížel se horečně hledištěm, ale ta krásná žena, zobrazovaná na soudních tribunách s miskami vah, tu nikde nebyla. Jen bělovlasá stařena, sedící před ním, se jaksi neobratně a tápavě ohlédla.

„Co říkáš, chlapče? Kdo umírá? Vždyť je takové ticho,“ zadrmolila zmateně a obrátila se nechápavě zpět. Mladík, sedící vedle ní, se naklonil k jejímu uchu a začal horlivě vysvětlovat. Za krátký okamžik se žena, teď už s daleko větším zájmem, otočila znovu k Patrikovi.

„Co se to děje? Proč nebojuje?“ Tápavými pohyby našla malou ručku a zatékala očima, jejichž zornice byly potaženy našedlou mázdrou nevidomých.

„Nemá - nemá energii,“ vysvětloval trhaně Patrik mezi vzlyky a marně se snažil vytrhnout se pažím stráží, které ho držely, a rozběhnout se někam mezi obě věže. Slepá stařena se prudce obrátila celým tělem do jejich řady.

„Ty jsi mladý Marier?!?“ vykřikla udiveně. Hlavou jí projela vzpomínka na jednání Rady před několika dny. „*Tedy to byl tenhle Marier!*“ docházelo jí pozvolna. Ještě si vzpomínala na jeho podivně rozechvělý hlas, když se hájil. Tehdy jí nešlo do hlavy, čeho se tak bojí. Rozsudek, který byl za podobné přečiny obvyklý, však v jeho případě nabýval zbytečné, nespravedlivé krutosti. Překotně, neboť každou vteřinou mohlo být pozdě, nahmatala kabelu u svých nohou, zvedla ji na klín a začala se přehrabovat v jejích útrobách.

„Talisman!“ sykla a onen mladík, patrně její průvodce, sáhl zkušeně do tašky a vstrčil jí do ruky oválný, rytými runami hustě popsaný kámen. Talisman, který mohli vlastnit a k výkonu svých práv používat jen vykonavači Rady. Prsty stařeny se navyklým pohybem rozběhly po runách a rty překotně drmolily odklínací formuli.

Joshua Marier v té chvíli napolo ležel opřený o zeď a urputně si přál nebýt. Vtom cítil, jak do jeho těla pomalu vniká příjemné, vlahé teplo, které mírní bolest. „*Že by smrt byla zrovna ke mně tak milosrdná?*“ podivil se. Maně si připomněl, že v kostele nebyl už od školy a kdyby měl teď

odříkat modlitbu, asi by si nevzpomněl na víc než dvě sloky. A nebo - bál se uvěřit - samoléčení? *Ale to by znamenalo...*

S úžasem pohlédl do svých dlaní. Jeho magická energie se začínala vracet. Nepátral raději po tom, jak a proč se to děje. Vrávoravě se odpoutal od stěny a vztáhl ruce proti nebi tak, aby kouzlo, které mělo jeho soupeře omráčit, nemohlo minout cíl.

„Nemusíš se bát, Patriku,“ zašeptal společně se starou slepou ženou v přední řadě.

Charlese náhlý obrat ani nestihl překvapit. Prudká rána do hlavy s ním švihla o vězní zeď a pak už jen cítil chlad kamenů podlahy promísený pachem hlíny. Vědomí neopustilo zcela jeho tělesnou schránku, ale ruce i nohy měl bezvládné. Bůhví proč ho právě v této chvíli přepadla myšlenka, že jeho syn s ním žít prostě nechce. Věděl to, vždyť i u soudu se na to dítěte několikrát ptali. Bůhví proč ho to rozzuřilo k nepříteli. Patrik, jeho jediný syn, ho zradil. Zklamal se v něm, a pociťoval obrovskou touhu dokázat sobě i světu, že to tak není. Že to půjde nějak změnit, převychovat ho, nebo to aspoň skrýt. K tomu ale potřebuje mít ho ještě dnes ve své moci.

Pomalu vnímal, jak se mu do prstů vrací cit. Stále se však nedokázal zvednout. Nevadí. Právo dalšího úderu má on. Joshua, chce-li pokračovat v boji, musí přijít sem za ním. Marier čekal, ale klid byl už příliš dlouhý. Úkosem sledoval Patrikovu tvář dole. „*Možná ti budu muset zabít tátu, hochu,*“ pousmál se nevesele. Nedovedl si náhle představit, že se přemístí na protější věž a Charlese prostě zbaví života. Nedokáže to, už kvůli Patrikovi. Je to přece jen jeho otec, i když se v té funkci zrovna moc neosvědčil.

Joshua Marier, zaklínač oceněný tolika řády za statečnost, že si jejich počet ani nepamatoval, se začal

pomalu bát. Jinak, než před chvílí, kdy málem vzdal svůj život. Poprvé v životě měl strach z toho, že bude muset usmrtit... tohohle člověka. Znal Charlese dokonale, jeho plány, cíle, dovedl by uhodnout skoro každou jeho myšlenku. Proti němu nestál jen nepřítel. Ten nehybný chuchvalec šatů, masa a kostí na protější věži představoval část jeho mládí, jeho vzpomínky, jeho vztek a nenávisť, a navíc, a to bylo nejhorší, byl to muž, který dal život Patrikovi.

Přemístit se na protější věž dokázal jen s velkým úsilím. Raději zatím nechtěl vědět, jak hluboké jsou jeho popáleniny a kde všude je zraněn. Popošel pár kroků k de Gaiovi a měl co dělat, aby přitom nesykal bolestí. Opatrně se nad ním sklonil.

„Předvádíš tady soucit, nebo už je to senilita?“ procedil Charles skrze sevřené rty. V očích se mu výsměšně zablýsklo. Mlhově zbarvený paprsek fantomového kouzla prolétl kolem Joshuovy hlavy a za jeho zády se tichounce zhmotnil do podoby Charlesova dvojníka. De Gaia si vždycky potrpěl na slávu a čest. Tak ať zůstanou diváci přesvědčení, že Joshuu zabil on sám.

Fantom Charlese de Gaiy zdvihl ruku k poslední ráně. Mocný výboj třeskl vzduchem. Zaburácení, podobné hromu, rozrazilo tíživé dusno a diváci se sborem rozječeli. Tlačili se na ohrazení a stoupali na lavice aby viděli, co se stalo.

Joshua, věrný svým zaklínačským instinktům, bleskurychle zareagoval a uhnul stranou. Taktak se zarazil o vnější okraj zídky ochozu. Na okamžik zahlédl vzrušením rozšířené oči nejbližších diváků. Paprsek o něj sotva zavadil. Charlesův dvojník s touhle možností asi nepočítal. Jinak by nepoužil pro tento úder „bezpečné“ smrtící kouzlo. Teď na něj vteřinu či dvě nechápavě zíral. Pak se jeho zrak stočil tam, kam dopadlo smrtící kouzlo. Jeho proud zasáhl plnou silou Charlese de Gaiu. Do jeho rozražené, zčernalé hrudi byly bleskem kouzla vpáleny zbytky magického amuletu,

který nosíval zavěšený na hrdle. Oči v jeho tváři získaly poněkud skelný nádech a ústa ani po smrti neztratila svůj napůl povýšený a napůl vztekly výraz. To bylo poslední, co stačil zaznamenat, než se fantom rozplynul.

Joshua přemohl vzmáhající se bolest a sešel po schodišti dolů. Mohutný aplaus rozvášněného davu vůbec nevnímal. Hledal Patrika. Hodlal svědomitě pokračovat v jeho výchově a měl pocit, že pohled na mrtvé tělo vlastního otce není podívaná vhodná pro nezletilé.

